

dS^{De}
Standaard

03 09 2016

MAGAZINE MODE XL

MODE XL

INHOUD

10

16

24

30

36

48

64

68

74

88

82

89

'DIT IS GEEN MODE'

ZELF NOEMT ZE HAAR SJAALS 'WEARABLE ART'. TOCH KUN JE DE ONTWERPEN VAN DELPHINE BOËL AANTREKKEN ALS ACCENT BIJ JE DAGELIJKSE OUTFIT, ZONDER AANDACHT TE HEBBEN VOOR DE WOORDEN DIE EROP GESCHREVEN STAAN. OOK AL IS HET GEEN MODE. EN DAT ZIJN HAAR EIGEN WOORDEN.

DOOR VEERLE WINDELS, FOTO'S MARLEEN DANIËLS

'Ze heeft net nog iets nieuws gekocht. En normaal koopt ze nauwelijks iets voor zichzelf.' Jim, de man van Delphine Boël, verdwijnt en komt terug met een zilverkleurige, blinkende regenjas die Boël meteen aantrekt boven haar slobberbroek – de outfit waarin ze dagelijks schildert. 'Ik vond de jas in de koopjes bij Smets in Brussel. Ken je de

ontwerper, Wanda Nylon? Een nieuwe naam, maar ongelooflijk getalenteerd.'

EXTREEM BLOND

Delphine Boël interviewen over mode is nieuw voor haar. Toch heeft ze altijd al wat met mode gehad. Ze mag dan wel geboren zijn in Luik en de laatste dertien jaar vooral in Brussel hebben doorgebracht, het grootste deel

van haar leven speelde zich af in Londen. Ze wilde daar mode studeren, maar het ingangsexamen draaide op een tegenvaller uit: 'Een veel te technische richting.' Het werd de kunstopleiding van de Chelsea School of Art, waar ze zich ontpopte als een heel serieuze studente. 'Tot de jaren daarna', herinnert Boël zich. Even later ligt de sofa vol met zwarte korsetten, laarzen »

'IN MIJN KUNST HANTEER IK AL LANGER WOORDEN. WAT SOMS RAAR IS, OMDAT IK ALTIJD EEN MOEILIJK LEZER GEWEEST BEN. IK HEB DYSLEXIE'

met dikke tussenzolen en fenomenale hakken en glitterpumps in fuchsia die perfect in een garderobe van de jaren tachtig passen, toen Londen volop in de ban was van de *glam* en de *blitz* – denk Boy George en Spandau Ballet.

'Ik ben nooit een fan van labels geweest', zegt Boël. 'Uiteraard is mode identiteit, maar het heeft voor veel mensen te maken met de status die aan merknamen vasthangt. Ik heb nooit kleren gekocht omdat mensen me dan in een bepaald hokje zouden kunnen stoppen. Ik hield bijvoorbeeld van Vivienne Westwood omdat haar ontwerpen perfect waren voor mijn lichaam. Haar korsetten en haar jasjes sierden mijn lijf, zo voelde dat aan. Westwood is voor mij vrouwelijkheid ten top, met altijd die voor haar typische historische link naar de achttiende of negentiende eeuw. Ik combineerde dat dan met veel leder en

extravagante platformlaarsjes of pumps met extreme hakken in alle kleuren. Ik had toen veel vrienden die in de mode werkten, dus ik kende de adresjes waar je leuke spullen vond. Ik woonde toen zelfs een tijdje aan Portobello Road. De punkers passeerden voor mijn deur.'

De feestjes van toen waren legendarisch, zegt Boël. 'Ik was een fuifbeest. Voor we naar een feestje vertrokken, waren we uren bezig met de voorbereiding van onze outfit. We kleeadden ons helemaal op. Ik wist perfect waarmee ik bezig was. Het was niet zo dat alles in een roes gebeurde of dat ik het verborgen hield voor thuis. Mijn moeder wist van mijn vestimentaire smaak en ze hield ervan, ook al kleeedde ze zich zelf veel conservatiever. Ik herinner me ook nog dat ik extreem blond was in die tijd. Ik had een soort witte bal op mijn hoofd. Door dat veel te blonde haar – en omdat het

nadien maanden vergde om mijn natuurlijke haar terug te krijgen – ben ik daarna een tijdlang overgestapt op alleen maar zwarte kleren (*lacht*).'

SHUT UP & LISTEN

Vriendjes zeiden haar jarenlang weinig. Ze voelde zich een zeer onafhankelijke vrouw die haar mannetje wel kon staan in een bruisende wereldstad. 'Ik ging nooit met een man aan mijn arm naar die feestjes. Ik kwam alleen aan en vertrok weer alleen. Ik heb heel lang op die onafhankelijkheid gestaan. Het was mijn moeder die me aanraadde om me niet te snel te binden aan een man. En toch waren dit de kleren die ik elke dag aantrok. Ik wilde opvallen. Misschien had dat ook te maken met het feit dat mijn lichaam lang dat van een meisje was. Ik was nogal een laatbloeier. Ik was plots heel erg trots op mijn vrouwelijke rondingen.'

Waren die uitbundige outfits ook een reactie op de vele saaie uniformen die ze in haar jeugd in Engeland moest dragen? 'Ik wisselde vaak van school, maar de uniformen waren niet direct een tegenvaller. De meeste meisjes gingen er speels mee om. Korte rokken werden nog korter en we droegen een leuke baret of streepjesondergoed (*lacht*). Die uniformen waren toen ook een deel van mijn identiteit.'

Boël haalt er enkele roze doosjes bij, haar naam in handgeschreven logo op elk exemplaar.

Ze vouwt een sjaal open, en dan nog een. We zien vooral kleuren en veel woorden. Sloganeske taal vaak, of pure poëzie, zo eigen aan haar kunst. *Never give up, Shut up & listen, Lovelovelove, Truth can set you free*, of nog: *The most powerful force in the universe is gossip*. 'Ik heb moeite met het woord sjaal. Het is me te saaï. We moeten er een andere naam voor zoeken. Eigenlijk zijn het statementsjaals, en ja, mij lijkt het ook draagbare kunst. Eindelijk kan ik mijn kunst dragen.' Haar

sjaals (nou ja, hoe moeten we ze anders noemen?) liggen niet in de galeries waar haar kunst te vinden is, wel in modezaken als Marie Claire in Knokke, Tiffany in Leuven en Zin in Hasselt. 'Het is ook geen mode', vindt Boël.

OVERAL KLEUR

De sjaals zijn een verlengstuk van de kunst die ze de voorbije twintig jaar maakte. Dat zien we wanneer we haar atelier binnenlopen. Volgepropt, zonovergoten, chaotisch, boeiend. »

MEPHISTO M
WORLD'S FINEST FOOTWEAR

DE KLASSIEKER
DIE NOOIT UIT
DE MODE RAAKT.
OOK NIET NA
50 JAAR
ULTRAMODERN.

Verkrijgbaar in
maat 2 - 13½

Verkrijgbaar in 900 MEPHISTO-winkels wereldwijd, evenals in de goed gesorteerde schoenspecialzaken.
Het MEPHISTO-verkooppunt bij u in de buurt vindt u met een klik op de MEPHISTO-storelocator onder: www.mephisto.com

Aan de wanden overal doeken. Tubes verf en kleinere werkjes op tafels, op een stoel, uiteraard ook op de grond. Even denk ik aan Jackson Pollock en zijn fameuze verfspatten. Aan de kleurenmix die ook kunstenaars als Gauguin of Georgia O'Keeffe aandurfd. Overal kleuren. En die inmiddels befaamde woordenvloed waarmee ze haar vele vragen over identiteit, macht en gerechtigheid de wereld instuurt. 'In mijn kunst hanteer ik al langer woorden. Wat soms raar is, omdat ik altijd een moeilijke lezer geweest ben. Ik heb dyslexie. Maar dat ik die woorden plots ook op sjaals wilde zetten, heeft met ontwerperster Diane von Fürstenberg te maken. Ik hoorde haar vorig jaar in de Brusselse Bozar spreken, op de expo over *The Belgians*. Wat een inspirerende persoonlijkheid. Zij was de trigger voor

een zoveelste nieuw thema binnen mijn werk. *Life is love and love is life*. Maar ook een andere slogan van haar: *Fear is not an option*. Ik ben 48 jaar, dan stel je je toch net die vragen. Wat is liefde? Wat is het leven? Maar ook: wat gebeurt er momenteel toch in die wereld van ons?'

PLATFORMSCHOENEN

Boël trekt nooit meer de outfits aan die haar Londense periode zo interessant maakten. Ze heeft er ook de leeftijd niet meer voor, zegt ze. 'Ik ben nogal perfectionistisch van aard. Voor dit soort outfits moet je lijf echt fantastisch zijn. Het was een geweldige tijd: ik was toen aan het proeven van Londen en van die artistieke scene. Ik stond aan het begin van mijn carrière en ik voedde me met mode en kunst.' Ze voegt er snel aan toe dat eenzelfde scene in Brussel ondenk-

baar is. Het gaat er in België veel zoveel conservatiever aan toe, weet ze. Hier gaat ze dus vaak gekleed in een te wijde pantalon en een oversized top. Vaak in kleur, dat houdt ze over aan haar rebelse periode. 'Ik shop nooit. Ik heb er de tijd niet voor en draag gewoon graag hetzelfde (*denkt na*). Of het moet in Houston zijn of in Barcelona, twee steden waar ik graag kom. Ik draag die platform schoenen nog weleens. Maar in Brussel moet je oppassen wat je draagt. Ik vond dat in het begin ontzettend deprimerend.'

*De sjaals van
Delphine Boël kosten
495 euro per stuk.
Meer info op
www.delphineboel.com*

EINDE